

ligt af mig, at jeg netop vilde tage til Orde derfor og fremhæve det i Modspætning til det foreliggende. Det ærede Medlem vil vistnok have lagt Mærke til, at jeg forrige Gang, jeg havde Ordet, udtryktelig og gentagende ytrede, at ganske vist var For- men, hvorunder det Bergste Forslag var fremkommet, en saadan, at den gav Anledning til mangfoldig Kritik, som ogsaa jeg havde fremfat, men at ikke desto mindre Tanken deri, nemlig at omfatte alle danske Arbejdere under een Ulykkesforsikring, var rigtig, og den ventede jeg altid vilde finde Tilslutning her i Folketinget. Det ærede Medlem anførte tillige, at jeg havde slaget over, at man ved en saadan omfattende Ulykkesforsikring vilde efter det Bergste Forslag komme til at behyde Kommunerne. Det har jeg aldrig slaget over. Den Udførelse og den Digning paa Kommunerne, som det Forslag den Gang indeholdt, nemlig, at man udelukkende vilde lægge Byrderne paa Amtsrepartitionssonden for Landets Bedkom- mende, vilde, hvad jeg gjorde opmærksom paa, være urmelig, men det vilde jo kunne blive Genstand for nærmere Forhandling, og man vilde sikkert kunne finde en bedre Løsning deraf. Naar vi i sin Tid anbefalede at sørge for Landbrugets Arbejdere og at fordele Byrderne paa Hartkornet, var det under Forudsætning af, at det overhovedet ikke drejede sig om Byrder af nogen væsentlig Betydning. Dette blev draget i Tvivl under Kritikken af og Angrebene paa de Beregninger, hvorpaa disse Forslag hvilede. Det var vist ogsaa Grunden til, at man paa den Tid ikke kom videre ad den Vej. Men for øvrigt, naar der er Spørgsmaal om en Samfundsopgave som denne, nemlig at sørge for dem, der blive ulykkelige i disse Tilfælde, og der da ikke er Tale om større Udgifter eller større Byrder, saa burde der ikke kunne ventes nogen større Modstand mod Ligningen af disse Byrder, selv om de ramte lidt mere eller mindre fuldstændig svarende til, hvad man kunde anse for teoretisk Retfærdighed. Saa længe det drejer sig om saa smaa Udgifter som her, skulde man synes, at Spørgsmaalet om Fordelingen af Byrderne ikke kunde blive det, hvorpaa Sagens Gen- nemførelse kom til at strande. Det Forslag, som mine Meningsfæller havde opstillet ved 2den Behandling, blev ganske vist fremstillet som en midlertidig Ordning, indtil man kunde komme videre, og som saadan tror jeg ogsaa, det vilde have været meget hensigts- mæssigt, thi der vilde ikke ved, at man gik den Vej, være foregrebet det allermindste. Man kunde da paa et hvilket som helst Tidspunkt have taget Opgaven op til en mere

rational Løsning, men det er jo et tilbage- lagt Spørgsmaal, det ligger ikke mere for.

Den ærede Ordfører kom med en Del Modbemærkninger til det, jeg havde fremfat, og jeg kunde jo ikke vente andet. Maatte jeg forudstille den Bemærkning, at naar den ærede Ordfører tror, at jeg havde sigtet ham for at have personlige Interesser i denne Sag, saa kan jeg forsikre ham om, at ingen Tanke kunde ligge mig fjernere. Det ærede Medlem behøvede ikke at komme med en Erklæring om, at han ikke er interesseret i noget af disse Selskaber, thi selv om han havde været det, er jeg fuldstændig overbevist om, at det var Hensyn, der ikke kom til at bestemme hans Optræden her. Dette vil jeg altsaa gaa fra. Men for øvrigt har den ærede Ordfører misforstaaet mine Udtalelser paa en Række Punkter, hvad jeg skal gøre opmærksom paa. Jeg skal dog ikke disputere om Ting, hvorom vi sikkert ikke blive enige, og hvorom vi have disputeret gentagne Gange tidligere. Det ærede Medlem anførte over, at jeg ikke havde mødt ham og optaget en Forhandling paa forskellige Steder. Jeg antager, at det ærede Medlem sigter til For- handling uden for Salen. Det har jeg over- hovedet ikke følt mig kaldet til nogetsteds. Da vi have diskuteret denne Sag her i Sa- len saa ofte, nemlig om Principerne, og ikke ere bleve enige, ventes jeg heller ikke at blive enig med den ærede Ordfører nu. Den ærede Ordfører har, som sagt, misforstaaet adskillige af mine Udtalelser, som jeg skal gøre opmærksom paa. Da jeg sagde, at i Regeringsforslaget af 1891 fandtes et Arbejdsraad, saa svarede den ærede Ordfører: Nej, der fandtes slet intet saadant. Den ærede Ordfører vil dog vistnok give mig Ret i, at det er en Strid om Ord. Det var en Appellinstans, sammen- sat paa den Maade, jeg refererede, og hvad enten man kalder den Arbejdsraad eller ikke, er fuldstændig irrelevant. Arbejdsraadene ere saa yderst forfælselig sammensatte, saa jeg maatte gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvilket stort Spring der var fra Re- geringsforslaget og til det Forslag, der nu foreligger, ikke at tale om det Bergste For- slag. Saa sagde den ærede Ordfører, at det at gennemføre en social Reform var en let Sag. Man behøvede blot at sætte sig ned og skrive en Paragraf, som sagde, at 50,000 Arbejdere, som arbejde for egen Reg- ning, inddrages under Forsørgelse af de paa- gældende Arbejdsorganisationer eller den Industriklasse eller Kredt, hvad man nu vil kalde det, hvortil de henhøre. Ja, det er meget let at gaa hen og skrive en Paragraf, men hvad jeg har gjort opmærksom paa, er,